

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ

ΑΛΙΣΤΑ, κύριε, περνάει κανείς πολλές ώρες όταν ξηνοδολεύει. Και το χειρότερο είναι που δεν φτάνει γι' αυτό, τις περισσότερες φορές, τ' άρεντικά. Έμένα που με βλέπετε, πέρασα τις χειρότερες στιγμές της ζωής μου, στιγμές γεμάτες τόση αγωνία, που κόντευα να τρελλάθω, εξ αιτίας ενός συναδέλφου μου ύπνητη, που δούλευε στο σπίτι που ήμωνα κι' εγώ. Πρέπει όμως να σας πω τα πράγματα με τη σειρά τους, γιά να καταλάβετε. Ήμουν μαγειρίσσα στής κ. Πατέλ. Ίσως να την γνωρίζετε αυτή την οικογένεια. Πολύ μεγάλο σπίτι!.. Είμαστε εντάξει ύπνητες, χωρίς να λογαριάζουμε την Έγγλεϊα νταντά, μα γυναίκα ξεραργανή σαν σανάνα, κρούα κι' άφρηξη, που την περιβίρανε κι' αυτήν ξεχωριστά στο δωμάτιό της.

Ή κούρια ήταν λιγάκι άποταμη, αλλά πολύ καλοκαρδη κατά βάθος. Φαντασθήτε, μα μέρα, που της έδνα λογαριασμό γιά τα έξοδα του σπιτιού, γύρισε με τό αγαπό της χαμόγελο και μου έλεγε : «—Και γιά ποιά λόγο, Μελανία, δεν μου έλετε ποτέ πως έχεζ ένα παιδάκι ;» Μου τό έλεγε από με τέτοιο τρόπο, με τόση καλωσύνη, ώστε που ήφταν άμυσος άδωρα στά μάτια. Πώς τό κατάφερε και τό μαθε ; Δεν μπόρεσα ποτέ μου να καταλάβω. Τότε λοιπόν κάθησα και της τό διηγήθηκα καί γώ όλα τά βανάλια μου : Πώς με ξεγέλασε εκείνος ο υπακαλόγατος και πως κατόπιν με παράτησε μέσα στους δρόμους, έσημη, μαζί με τό παιδί, που τόβάλια έπειτα σε μία παραμάνια, σ' ένα χωριό έδώ κοντά, γιά να μπορώ να πετιέμαι να τό βλέπω, τότε - τότε. Μια άλλη ίσως να μ' έδειχων από τό σπίτι της. Τά ξερούμε αυτά, έχουν γίνει τόσες φορές... Ή κούρια μου όμως συγκινήθηκε πολύ με τη δυστυχία μου, μούδωσε την άδεια να βγαίνω κάθε Κυριακή και με φώρτωνε κάθε φορά μ' ορχαλάκια γιά τό μικρό, με γλυκά και παιχνιδάκια, χωρίς να ξεχνά ποτέ να μού βάζει και λίγα λεφτά στο χέρι. Ο Θεός να την έχη καλά τίς τοια γυναίκα!..

Ή παραμάνια, φυσικά, την κούρια να μ' μαθεντή τό πράγμα άπ' τους άλλους ύπνητες. Γιά τ' άφρεντικά δεν μ' έννοιαζε, μα δεν ήθελα να ξερούν ο άλλοι τά ιδιαιτερά μου. Οκ πό καλοί άπ' αυτούς θα με περιβίαν γιά να γελούνε. Οκ άλλοι, ο φαρισμακώτες, θα μ' έδειχναν με τό δάχνυλο, κι' άς είχαν κανονική μαγερίσσα. Κι' άν άλλαξα θεσά και πήγαινα σ' άλλο σπίτι, θα πήγαινα παντού με κατεβασιμένα μούτρα...

Καθώς όμως έβγαίνα κάθε Κυριακή, χωρίς να λέω σε κανέναν ποιά πηγαίνω, κι' έπειτα τά γράμματα της παραμάνιας του μικρού, που έτρεχα άμέσως ή δύστυχη να τά διαβάσω κρυφά, μακριά από τους άλλους, ο συναδέλφου άρχισαν να με ύπνηταίνοντα. Έγιναν περιέργου να μάθουν τί μου συμβαίνει, ποιά πηγαίνω, ποιάς μου γράφει. Και κάποιος Πέτρος, ο καμαριέρος, ένας πελώριος και παισιόνηρος παληάνθρωπος, φαντάστηκε πως τό βρήκε : Είχε φίλο, σ' αυτόν έτρεχα κάθε Κυριακή και τά γράμματα ήσαν άπ' αυτόν... Ο άλλο, φυσικά, δεν δυσκολεύτηκαν να τά πιστέψουν αυτά. Όταν γνωστά την Κυριακή βράδυ, όταν έπειτα κανένα γράμμα, έδω άρχισαν να λένε ότι τους κατέβηκε αυτό. Άκρομή ήθελαν να γελάσουν. Κι' όπως ξεροτέ, μεταξύ μας έμειε, δεν δυσκολεύεσαστε και πολύ. Ο σαφέρο προ πάντων έκοβε τ' έσοραθε... Και τί δεν μούψαλλε... "Ως κι' ή βέρδα, ή καμαριέρα της δεσποινίδος, μπήκε κι' αυτή στη συμμαρία μου με τρανήτους και πρόσθεσε κι' αυτή τό φαρισμακώ της, γιά να μη μείνει πίσω!

Έγώ τους άφρηνα να λένε, τους άφρηνα να πιστεύουν ότι θέλανε...

Άπτα λόγια, ή νέα άρχισε να παραμερίζη τό χιόνι... Δεν είχε γελαστή! Ο νεκρός ήταν ο Τζιοθάνι ο άντρας της, και με τό δάχτυλό του φαινόταν σαν να την έβδειχνε και να την κατάρισταν! Η νέα έμπηξε τότε μέσα φωνή άγρια, σπαραχτική, κι' έφυγε τρέχοντας ολόισια μπροστά της, χωρίς να ξέρη κι' έκείνη που πήγαινε. Από τότε δεν ξαναφάρηκε κάτω στην κοιλιά. Μονάχα ο πάτερ Άμυθράς λέει πως καμιά φορά, μέσα στο σουρούπωμα, τη συναντά στις πλαγιές του βουού, όρθη άπάνω σ' ένα ψηλό βράχο. Από κει φαίνεται ή κοιλιάς κι' ή τρελλή νέα, με τά μαλλιά λυμένα και ριγμένα άταχά στούς ώμους της, άωρη κι' άδυνατωμένη, στέκεται ακίνητη και κυττάει τον τόπο του δυστυχιστάτος.

Και ξαφνικά άρχίζει να φωνάζει, κι' ή φωνή της μοιάζει με ούρλιαχτό... Οι καθυστερημένοι διαβάται, άνατριχιάζουν με φρίκη και κάνουν τό σταυρό τους, καθώς την άκούνε και διακρίνουν τη σιλουέττα της τρελλής Άντουανέττας να φεύγη τρέχοντας στις πλαγιές του βουού!..

Όπως βλέπετε κύριε - είπτε τελειώνοντας ο Κοσκολίν - είχα δίκην όταν σας έλεγα στην άρχή της διηγήσάς μου, να προσέχετε από τις ζανθές γυναικές που έχουν μαύρα μάτια και σμίχτα πρόσωπα. Είναι πολύ επικίνδυνες!..

Δεν είχα καμιά όρεξη να τους δώσω εξηγήσεις κι' έπειτα, είνε ποιά κατασκευαστικά γιά μιιά κοπέλλα νάχη ένα φίλο, παρ' όλη νάχη παιδί... Δεν βαρούστε... Έγώ κούτταζα τη δουλειά μου κι' άς γαϊνίζαν όσο θέλανε, άφου δεν μπορούσαν και να δαρμάσουν...

Έλάτε όμως, που κάποια Κυριακή βόρεια τό παιδί μου άφροστο, του θανάτου!.. Είχε έντερίδα!.. Άφρώστως έτσι, στα καλά καθούμενα, μονομιάς. Ένα τόσο χαριτωμένο παιδάκι!.. Γιά λίγες μέρες, που είχα να τό ιδώ, είχε μείνει πετάει και κόκαλο. Δεν είχε ούτε τη δύναμη να παραπονηθί κι' έμεινε έτσι, άκίνητο, τό καινίενο, σαν νάθελε να ρωτήση γιαι να τονά τόσο πολύ!.. Έγώ πήγα να τρελλάθω... Ήθελα να τό κρατώ στην άγκυλιά μου, γιά να μη τ' άφήσω να πέθαινη, να ξεαγρινησω κοντά, να μη φύγω από κει. Και μάλιστα, όταν άκουσα τον γιατρό να λήη πως την άλλη μέρα θα μπορούσε να πη άν θα γλύτωνε τό παιδί ή θάχανε κάθε έλπίδα...

Έκείνη τη Δευτέρα όμως, την άλλη μέρα δηλαδή, ή κούρια είχε τραπέσι σε είκοσι πρόσωπα. Και τί τραπέζια έδινε ή κούρια! Με όλη την πολιτέλεια που μπορούίτε να φαντασθήτε. Δεν έφατε να λείψη τίποτε. Δεν μπορούσα, φυσικά, να την παρατήσω, να την αφήσω σύζυγη, και μάλιστα ύστερ' από τις τόσες της καλωσύνης. Δεν μπορούσα, μου ήταν άδύνατο... Έτσι, λοιπόν, γύρισα στο σπίτι με τό τελευταίο τραίνο. Φεύγοντας παρακάλεσα την παραμάνια, της άφησα μάλιστα και τά λεφτά, μα μου τηλεγραφήση την άλλη μέρα, ύστερ' άπ' την έπισκεψη του γιατρού. Να μου τηλεγραφήση την άλήθεια, ότι κι' άν έλεγε ο γιατρός. Θα ζήσετε τό παιδί ή θα πέθανε, να ξερούν...

Φαντάζεσθε τώρα με τί καρδιά έτοιμαζε τό τραπέζι εκείνο γιά είκοσι πρόσωπα, που ήφταν γιά να διασκεδάσουν και να χορμάσουν... Εύτυχώς όμως που με τη δουλειά ξεχνήται κανείς λιγάκι. Ωστόσο, κάθε φορά που χτυπούσε τό κουδούνι της έξαποταμίας, έτρεχα να κούτταζω, μην ήφταν τό τηλεγράμμα...

Όλοι ο άλλοι με περιβίαν γιά την άργατορία μου, που γύριζα νάχη στο σπίτι, με πρόσωπα κομμένη, κατακοιρασμένο, που μόλις μπορούσα να σταθώ στα πόδια μου. Τό τί άουσα εκείνη τη μέρα, μέσα από τά περιχαρικά γέλια των άλλων ύπνητών, κύριε, δεν περιγράφετε. Είνε πράγματα που δεν λέγονται. Καταλαβαίνετε : Νόμισαν πως γύρισα από την άγκυλιά τό φίλου μου, από τά γλέντια!..

Και τό τηλεγράμμα δεν έρχόταν. Τέλειωσε και τό επίσημο τραπέζι, κι' άκόμη τίποτε. Καθίσαστε και μεις να φάμε στην κουζίνα. Μόλις είχα καθίσει, και να σου χτυπάει ή πόρτα. Ο Πέτρος, ο καμαριέρος, που ήταν πο κοντά στην πόρτα, πήγε ν' άνοιξη... Ήταν ο τηλεγραφικός διανωμάς! Έγώ καθόμουν στην άλλη άκρη του τραπέζιού. Άπλωσα τό χέρι. Ο Πέτρος όμως πήρε τό τηλεγράμμα... Διαβάσε τη διεύθυνση και φώναζε, γαχαρίζοντας, με τό κακό του, στανιμένο γέλιο : «—Α! φυσικά! Είτε γιά την Μελανία... Γιά ποιά ήθελαν ναίαι!.. Από τό φίλο της, βέβαια!.. Όλοι ο άλλοι βάλανε τότε δυνατά τά γέλια και δεν είχαν τελειώσει τά παραγράμματα τους.

Την πρώτη άν τά κατάφερε να φτάση στο σπίτι!.. Είτε κάποιος, που έκανε τον άστείο.

Κι' ο καθένας προσπαθούσε να βρη να πη κάτι εζ βάρος μου. Έγώ ή δύστυχημένη, φωνάζω με άλοπόμενα τά χέρια : «Πέτρο! Πέτρο! Δός μου τό τηλεγράμμα! Έκείνος όμως κουνούσε τό χαρτί ψηλά. Έκανα να πηδήσω κατεπάνω του. Πρώττασε όμως κι' άρχισε να κινή βόλτες όλόγυρα στο τραπέζι.

Α! εκείνο τό τρέξιμο, κύριε, εκείνο τό τρέξιμο, γύρω από τό τραπέζι!.. Σκεφθήτε πως από κείνο τό χαρτί θα μάθαινα άν είχε πεθάνει τό παιδί μου ή άν ήταν άκόμη ζωντανό, άν θα γλύτωνε... Και δεν ήθελεν να μού τό δώσουν, μόνο και μόνο γιά να γελάσουν!.. Δεν είχα, φυσικά, ιδέα τί έκαναν. Τους διασκεδάσε ύπερβολικά που μ' έβλεπαν σαν την τρελλή, να τρέχω πίσω από τον Πέτρο, με γοιλωμένα τά μάτια. Δεν μπορούσα, όπότος, να προδώσω τό μυστικό μου, που με τόσους κάποιους και θυσίες τό φυλάξα ως τότε. Κι' ούτε θα με πιστευαν, άν τους τόλεγα. "Ω, βέβαια, κείνη τη στιγμή δεν θα μπορούσαν να με καταλάβουν... Τι τά θέλετε ; Τό μόνο που μού άπόμενε να κάνω, ήταν να τρέχω κι' εγώ, να μωό στο παγινίδι... Ναι, είνε φριχτό!.. Πώς άλλωθως όμως θα μπορούσα να μάθω ; Άρχισα λοιπόν να τρέχω μ' όλη μου τη δύναμη, με τον κινηφό. Ή πονηρή Έλβετίδα άπλώνει τό ξεροπόδαρό της να με ρίξη. Πέφτω και ξανασηκωνομαι... Κι' όλοι τους γελούν, ξεκαρδίζονται και ξεφρονίζουν...

Ήμουν σαν λισσαμένη. Τ' αϊτιά μου βούζαν, τά μηνύγια μου σφυροκοπούσαν δυνατά. Τά μάτια μου θόλωναν άγριεμένα. Ήμουν ίκανή να σκοτώσω άνθρωπο κείνη τη στιγμή. Μού φαίνεται πως αυτή ή αγωνία βάσταξε αιώνας, κείνη ή τρεχάλα γύρω στο τραπέζι. Δεν ξερούν πως δεν τρελλάθηκα. Δεν είχα παρ' όλα ιδέα, μα σκέψη στο ύψος μου : Να πάρω τό τηλεγράμμα. Κι' ούτε θυσιοθήμια πειά τώρα πο τό άπαταξά, έπιτέλους, από τά χέρια του Πέτρον.

Και ήθετε τί είνε ο άνθρωπος, κύριε. Δεν του κράτησα καθόλου κάκια κείνου του παληάνθρωπου του Πέτρον... Τό τηλεγράμμα μού έλεγε πως τό παιδί μου ζώει και θα γινότανε καλά!..

